

Mine første erfaringer med den indiske chiklide:

Etroplus maculatus

lagttagelser af den orange opdrætsform.

Afskrift af et håndskrevet hæfte jeg lavede i 1983.

Den gang gik den også under navnet "orange chromide".

Bernt René Voss Grimm. Januar 2012

Etroplus maculatus

I 1983 holdte jeg 4 eksemplarer af den orange opdrætsform som gik under navnet "orange chromide".

Den er en livlig fisk, der kræver et rummeligt akvarium; mindstemål (cm.): 80 x 40 x 40

Temperatur: 24 – 26 grader.

Akvariet må gerne være tæt beplantet dog sådan fisken har store frie områder at bevæge sig på; samt skyggende skjulesteder i form af bredbladede planter og træerødder. Bundlaget bør være en blanding af groft sand og småt grus. Kraftigt vandcirkulation da fisken synes at være strøm-elskende; den høje smalle kropsform kunne tyde på det. + den er mere aktiv i kraftigt strømmende vand.

E. maculatus er grådige og tager alt levende foder. Regnorme er et godt foderemne som tages med stor ivrighed. Fisken tager også, stort set, alle former tørfoder.

Den bruger en stor del af sin tid på at rode i bundlaget efter føde. En god filtrering er derfor nødvendig. I grumset vand trives den dårligt.

E. maculatus opholder sig mest i de midterste og nederste vandlag.

Den bruger meget tid på at afsøge bunden efter føde.

Mine 4 eksemplarer gik helst i samlet flok og spredtes sjældent ret lang tid af gangen. De fandt hurtigt nogle skyggende plantegrupper og trærødder som blev deres faste skjule- og hvilesteder. Når fiskene har disse forhold er de sjældent sky,- og er dermed interessante og sjove at studere.

E. maculatus bliver 7 – 8 cm. Mine er ca. 7 cm.

På et tidspunkt begyndte to af fiskene at danne par. Da var det forbi med idyllen i akvariet. Parret tyranniserede deres artsfæller så meget at disse blev til blege og forskræmte fisk som kun kunne være i fred oppe i de øverste hjørner i akvariet. Jeg fjernede dem derfor.

Andre arter blev også jaget, men kunne dog være i fred på en afstand af ca. 20 cm. eller mere. To snabelål tog parret ingen notits af. Jeg fjernede alle andre fisk med undtagelse af snabelålene som var umulige at fange.

Vandværdier: 24 grader – PH 7 – GH 12

Parret havde nu fået en meget kraftigere orange farve. Finnernes blå islæt var tydeligere. Senere konstaterede jeg hannen var den største og det blå islæt på finnerne var tydeligere end hos hunnen.

Fiskene havde en meget interessant adfærd; de skubbede og flyttede rundt på sten og træstumper. De kunne holde træstumperne med munden og svømme med dem et stykke vej før de smed dem fra sig igen. Flere steder i bundlaget lavede de små gruber i bundlaget. Sand og sten flyttede de med mundens hjælp. De bed og ruskede i planternes blade.

Efter ca. en uge begyndte legen; hunnen afsatte en stribe æg på undersiden af et stort planteblad ved at stryge bugen hen over dette. Hannen befrugtede æggene med samme fremgangsmåde. "Skifteholdsarbejdet" varede ved i ca. en halv time.

Billede fra et senere opdrætsforsøg hvor jeg flyttede et blad med æg over i et andet akvarium. Det gik ikke. Æggene begyndte at skimle og døde. Derfor ses på billedet æggene har lidt lyse ender.

Brug altid fiskenes egen yngelpleje

I dagene fremover skiftedes de to fisk til at bevogte æggene. Rensede dem og fjernede dårlige æg. Efterhånden som æggene klækkede blev de spæde unger lagt ud i en af gruberne, lavet før legen. Parret skiftedes også til at bevogte gruben.

Ungerne lå i gruben og "vrikkede" hele tiden med kroppen. Var nogle af dem på vej ud af gruben fangede moderfiskene dem med munden og spyttede dem ned i gruben igen.

Hunnen fandt jeg pludselig død. Årsag ukendt. Konstaterede den var med rogn igen.

Hannen fortsatte yngelplejen alene. Efter 5 dage var ungerne frit svømmende.

De små nye fisk fulgte hannen i samlet flok. Kom en af dem væk fra flokken fangede hannen den med munden og bragte den tilbage igen.

Jeg fodrede med Artemia salina og infusorier. Og det var tydeligt hannen førte de små unger hen hvor føden var.

Når lyset slukkedes over akvariet fangede hannen lynhurtigt ungerne med munden og spyttede dem ned i den nærmeste grube.

Ungerne overlevede kun i få dage fordi de blev ædt af de to snabelål der var blevet tilbage i akvariet.

Hannen i skjul under en kokosnøddeskal mens den holder et vågent øje med ungerne

Mine iagttagelser fra 1983

Afskrevet og digitaliseret januar 2012

Bernt René Voss Grimm